

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

currus dux diceretur. A quo genus ducum Bauariae in Henricū vsq; Leonē processit. Per quae etiā tēpora Ludouicus Imperator inter alia pietatis opera ecclesiā Aulicensem (nūc Eltze) in Saxonia oriētali à patre inchoatam, ad riuū Salā, qui Leyna influit, perficere constituit: Sed cōmonitus miraculo rei quae acciderat, in locū ubi nūc est Hildesemensis, transtulit: Cū enim pridē rem sacrā in venatione fieri iussisset, & capellanus sacras reliquias de lacte, vt ferunt, sanctae Mariae, aut capillis eius, cum nonnullis alijs in arborē appensas reliquisset per incuriam, reuersus cum Imperatore ad ecclesiā Aulicensem, ubi altare iam in conspectu Imperatoris erat struendum, cēpit reminisci relictarū nup̄ reliquiarum: concitō in eum rediit locum, reperitq; relictas: sed nulla potuit auellere vi de trunco. Miratus, refert quid acciderit Imperatori. Ille cōperto miraculo, interpretatur diuinā esse voluntatis ibi instrui sacellū. Mox erigitur in honorē Mariae. Erat pridē dumis & inuijs paludibus horrēs locus: sed quid non mutat instantia peruigilis cura & laboris? Cēpit proinde apostolorū princeps cedere virgini matri, trāslatāq; est ecclesiā Aulicensis in Hildesemēsem, ubi perdurat vsq; hodiē. Hoc est autē initiū Hildesemēsis insignis ecclesiae, quae, vt diximus, in Aulica est à Carolo inchoata: sed in locum quem tenet, per Ludouicum filium translata.

CAPVT XXVII.

Valbertus filius erat Wigberti, in gente Saxonum nobilissimus, & in Christiana pietate feruentissimus: qui Romam deuotionis gratia petens, à summo Pontifice Leone corpus beati Alexandri martyris, qui filius erat Felicitatis, acceptum dono, in Wildeshusen perfectō collegio, à patre inchoato, per-

I 2 duxit:

duxit: ibique religiosè est veneratus. Habuit hic fratrem Brunonem: qui accepta, vt ferunt, coniuge Salsanna ex Sueuia, genuit Ludolphum, qui in principatu successit: nam Walbertus prolem masculam non reliquit. Ad eius tempora pertinet grauis illa incurratio Danorum, & Normannorum, circa obitum Ludouici Imperatoris, hoc est, circa DCCCXL. annum Domini: nam filijs eius de regni diuisione digladiantibus, Normanni (sic enim Danos appellant, & quicquid ab Aquilone venit, Gallici scriptores) liberam euagandi potestatem, & digrassandi per littora Germania & Galliarum acceperunt. Quo tempore Phrisones ipsos tributo adegerunt, quod apud illos Haraldus, quem regni hostem deputauerunt, moraretur. Tanta erat hominum insolentia, vt per Rhenum ascendentes, Coloniam obsiderent: per Albim, Håburgum incenderint: & vt verbis vtar annalium, inelyta ciuitas aut præda, aut incendio perijt. Ibi ecclesia, ibi claustrum, ibi bibliotheca summo collecta studio, consumpta est. S. Ansgarius cum reliquis penitus nudus euasit. Sed hanc rem in Metropoli sumus exequuti. Grauißimam verò pugnam iuxta Antisiodorum inuicem fratres Francie regestum habuerunt: in qua vires Francorum vehementer attenuatæ sunt: vbi Carolus cognomento postea Caluustum omnium iunior, aduersus fratres consanguineos tres, quod ipse alia esse matre, omnes vno patre Ludouico nati, solus prelium iniit. Vrebat hominem matris & sua ex fratribus accepta iniuria: quod supra diximus. Lotharius de Italia vires habuit, Ludouicus de Germania: Pipinus filius Pipini, horum ex fratre nepos, ex Aquitania vires contulerunt. Carolo ex Francis arma accessere. Sed in ea pugna etsi cades esset grauißima vtrinquè, videbatur

tamen

tamen victoria partibus Caroli inclinare: tum interueniente per legatos Sergio Pontifice, res composita est in eum modum, quem Ludouicus omnium pater antè præfinisset: vt Lothario maiori esset Imperium & Italia, cum parte Franciæ inter Rhenum & Scaldim, quæ ex eo dicta est Lotharingia. Ludouico proueniret Germania, præsertim Bauaria, Francia, Turingia: nam Saxonia pontificibus erat dispartita, seruato tamen nobilibus in ea suo districtu. Superintenderet tamen Ludouicus omnibus prouincijs Germaniæ: Pipino maneret Aquitania, Carolo verò Galliarum Francia. Ebonem Rheimensem archiepiscopum Papa omni honore destituit, quòd non modo prioris in Ludouicum Imperatorem, sed etiã huius inter fratres disidiij author & incetor diceretur. Alij illum insontem prædicauere. Vt cunquẽ fuerit, S. Ansgarius illum à pristina familiaritate & charitate nõ repulit: quares innocentie eius plurimum videtur attestari: nam sanguinarium episcopum vir sanctissimus suo contubernio non dignaretur. Eiectus autem ecclesia sua Ebo, peruenit ad Hildesemensem: in qua III. pontifex vitam finiuit. Verisimile est, ad Ludouicum confugisse exulantem: qui illi de noua sede, prout tum consueuere reges, prouiderat.

CAPVT XXVIII.

Seculum istud perturbatione fuit plenissimum: præster enim Normannorum grauissimam incurSIONem de litore maris, in se, vt diximus, fratres versi, rem atrocissimè miscuerunt: quarum rerum Lotharius Imperator pertasus, relicto seculo, monachum se fecit: inq; ea monastica vita annis octo perdurat: filijs partitur regnum: Maiori Ludouico permittit Imperium cum Italia: Lotharius capit Austrasiam, ea est Lotharingia.